

כְּבִיכּוֹל, כִּי אִם לֹא כֵן אֵינוֹ פְּנוּי, וְהַכֵּל אֵין סוּף, וְאֵין מְקוֹם
 לְבְרִיאת הָעוֹלָם כֻּלָּל. אֲבָל בְּאַמֶּת לְאַמֶּתוֹ, בְּוִדְאֵי אֶף-עַל-פִּי-כֵן יֵשׁ
 שֵׁם גַּם כֵּן אֱלֹהוֹת, כִּי בְּוִדְאֵי אֵין שׁוּם דְּבָר בְּלַעֲדֵי חֵיותוֹ. וְעַל-כֵּן
 אֵי אֶפְשָׁר לְהַשְׁיֵג כֻּלָּל בְּחֵינַת חָלָל הַפְּנוּי, עַד לַעֲתִיד לְבוֹא:

ב וְדַע, שֵׁשׁ שָׁנֵי מֵינֵי אֶפִיקוֹרְסִית. יֵשׁ אֶפִיקוֹרְסִית, שְׁבָא
 מִחֲכָמוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת, וְעַלִּיו נֶאֱמַר (אָבוֹת פָּרָק ב'): וְדַע מַה
 שְׁתָּשִׁיב לְאֶפִיקוֹרוֹס'. כִּי הָאֶפִיקוֹרְסִית הַזֹּאת יֵשׁ עָלֶיהָ תְּשׁוּבָה, כִּי
 זֹאת הָאֶפִיקוֹרְסִית בָּא מִחֲכָמוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת, שֶׁהֵם בָּאִים מִמוֹתְרוֹת,
 מִשְׁבִּירַת כְּלִים. כִּי מִחֲמַת רַבּוּי הָאוֹר נִשְׁתַּבְּרוּ הַכְּלִים,
 וּמִשָּׁם נִתְּהוּוּ הַקְּלָפוֹת כִּידוּעַ. וְחֲכָמוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת בָּאִים מִשָּׁם, הֵינּוּ
 מִשְׁבִּירַת כְּלִים, מִמוֹתְרוֹת פְּסֻלַת הַקְּדוּשָׁה. כְּמוֹ אֲצֵל הָאָדָם, יֵשׁ
 כִּמָּה מֵינֵי מוֹתְרוֹת וּפְסֻלַת, כְּגוֹן צַפְרָנִים וְשַׁעַר וְזַעָה, וְשֶׁאֵר
 פְּסֻלַת וּמוֹתְרוֹת, כֵּן כָּל חֲכָמָה חֵיצוֹנָה בָּא מִמוֹתְרוֹת וּפְסֻלַת
 יְדוּעָה שֶׁל הַקְּדוּשָׁה, וְכֵן כְּשׁוֹף בָּא מִמוֹתְרוֹת וּפְסֻלַת יְדוּעַ. וְעַל כֵּן
 מִי שֶׁנּוֹפֵל לְאֶפִיקוֹרְסִית הַזֹּאת, אֶף שֶׁבְּוִדְאֵי צָרִיךְ לְבָרַח וּלְהַמְלִיט
 מִשָּׁם. אֲךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן מִי שֶׁנּוֹפֵל לְשָׁם, אֶפְשָׁר לוֹ לְמַצֵּא הַצֵּלָה
 לְצֵאת מִשָּׁם. כִּי יוֹכֵל לְמַצֵּא שָׁם אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אִם יִבְקֶשְׁהוּ
 וַיְדַרְשֵׁהוּ שָׁם. כִּי מֵאַחַר שֶׁהֵם בָּאִים מִשְׁבִּירַת כְּלִים, יֵשׁ שָׁם כִּמָּה
 נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה, וְכִמָּה אוֹתִיּוֹת שֶׁנִּשְׁבְּרוּ וְנִפְּלוּ לְשָׁם כִּידוּעַ.
 וְעַל-כֵּן יוֹכֵל לְמַצֵּא שָׁם אֱלֹהוֹת וְשִׁכְלָה, לְיֹשֵׁב הַקְּשִׁיּוֹת שֶׁל
 הָאֶפִיקוֹרְסִית הַזֹּאת הֵבֵא מִחֲכָמוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת, שֶׁהֵם בָּאִים
 מִמוֹתְרוֹת מִשְׁבִּירַת כְּלִים, כִּי יֵשׁ שָׁם חֵיות אֱלֹהוֹת, הֵינּוּ שִׁכְלָה
 וְאוֹתִיּוֹת שֶׁנִּשְׁבְּרוּ וְנִפְּלוּ לְשָׁם. וְעַל כֵּן הָאֶפִיקוֹרְסִית הַזֹּאת יֵשׁ
 עָלֶיהָ תְּשׁוּבָה, וְעַלִּיו נֶאֱמַר וְדַע מַה שְׁתָּשִׁיב לְאֶפִיקוֹרוֹס:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקנב - צאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צדני מקוזה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
 "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

אבל יש עוד מין אפיקורסית, והם החכמות שאינם חכמות. אלא מחמת שהם עמקים ואינם משיגים אותם, ומחמת זה נראים כחכמות. כמו למשל כשאחד אומר סברא שקר בגמפ"ת [גמרא, פרוש רש"י, תוספות], ומחמת שאין למדן לישוב הקשיא שבא על ידי סברא זו, על ידי זה נדמה שאמר סברא וחקמה גדולה, אף שבאמת אינו סברא כלל. כן יש כמה מבוכות וקשיות אצל המחקרים, שבאמת אינם שום חכמה, והקשיות בטלים מעקרא. אך מחמת שאין בהשכל אנושי לישובם, על ידי זה נדמים לחכמות וקשיות. ובאמת אי אפשר לישוב אלו הקשיות, כי אלו הקשיות של אפיקורסית הזאת, באים מחלל הפנוי, אשר שם בתוך החלל הפנוי אין שם אלהות כביכול. ועל כן אלו הקשיות הבאים משם, מבחינת חלל הפנוי, אי אפשר בשום אופן למצא להם תשובה, הינו למצא שם את השם יתברך. כי אלו היה מוצא שם גם כן את השם יתברך, אם כן לא היה פנוי, והיה הכל אין סוף פנ"ל. ועל כן על האפיקורסית הזאת, נאמר (משלי ב): "כל באיה לא ישובון". כי אין שום תשובה על האפיקורסית הזאת, מאחר שבא מחלל הפנוי, שמשם צמצם אלהותו כביכול.

רק ישראל על ידי אמונה עוברים על כל החכמות, ואפלו על האפיקורסית הזאת הבא מחלל הפנוי. כי הם מאמינים בהשם יתברך בלי שום חקירה וחקמה, רק באמונה שלמה. כי השם יתברך 'ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין' (רע"מ פנחס רכ"ה). נמצא שהוא כביכול בתוך כל העולמות, וסביב כל העולמות. וצריך להיות הפרש כביכול, בין המלוי והסבוב. שאם לאו, אם כן הכל אחד. אך על ידי בחינת החלל הפנוי, שמשם צמצם אלהותו

כְּבִיכּוֹל, וּבְתוֹכוֹ בָּרָא אֶת כָּל הַבְּרִיאָה. נִמְצָא שֶׁהַחֲלָל הַפָּנּוּי מִקִּיף
 אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שֶׁהוּא סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, מְסַבֵּב גַּם
 עַל הַחֲלָל הַפָּנּוּי. וְעַל כֵּן שִׁיף לֹא מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין, הֵינּוּ כָּל
 הַבְּרִיאָה, שֶׁנִּבְרָא בְּתוֹךְ הַחֲלָל הַפָּנּוּי. וְגַם סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, הֵינּוּ
 שֶׁמְסַבֵּב גַּם עַל הַחֲלָל הַפָּנּוּי. וּבְאַמְצַע מִפְּסִיק הַחֲלָל הַפָּנּוּי,
 שֶׁכְּבִיכּוֹל צִמְצַם מִשָּׁם אֱלֹהוּתוֹ.

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ"ג:

בא אל פרעה – סד

א אֲסוּר גְּדוֹל לְעֵינַי בְּסִפְרֵי הַמַּחֲקָרִים, כִּי יֵשׁ כַּמָּה קִשְׁיוֹת הַנִּמְשָׁכִים
 מִבְּחִינַת חֲלָל הַפָּנּוּי (עֵינַי פָּנִים) שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְמַצֵּא עֲלֵיהֶם תְּרוּץ
 בְּשׁוּם אִפְּן. רַק לְעֵתִיד לָבוֹא יִתְגַּלֶּה הַתְּרוּץ כִּי אֲזֵי יִתְגַּלֶּה סוּד
 הַצְּמִצּוּם שֶׁל הַחֲלָל הַפָּנּוּי וְזֶה בְּעֶצְמוֹ יִהְיֶה הַקְּבוּל שְׂכָר שֶׁל
 הַצְּדִיקִים, שִׁישִׁיגוּ הַשָּׂגוֹת וְיִבְיִנוּ מֵה שֶׁהָיָה בְּלָתִי אֶפְשָׁר לָהֶם
 לְהִבִּין בְּעוֹלָם הַזֶּה. אֲבָל בְּזֶה הָעוֹלָם אֵי אֶפְשָׁר לִישָׁבֵם בְּשׁוּם שִׁכָּל
 וּמִי שֶׁמְעִין בְּאֵלוֹ הַחֲכָמוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִשָּׁם יִהְיֶה נִשְׁקָע וְנֶאֱבָד שָׁם.
 כִּי עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר: "כָּל בָּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוּן" (מִשְׁלֵי ב' יט), כִּי אֵי אֶפְשָׁר
 לְמַצֵּא שָׁם אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְהַשִּׁיב עַל הַקִּשְׁיוֹת וְהַמְּבֹכּוֹת שֶׁבָּהֶם
 בְּשׁוּם שִׁכָּל. רַק יִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי אֱמוּנָה עוֹבְרִים עַל כָּל הַחֲכָמוֹת וְעַל
 כָּל הַמְּבֹכּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם כִּי הֵם מְאֲמִינִים בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּבְתוֹרָתוֹ
 הַקְּדוּשָׁה בְּלִי שׁוּם חֲקִירָה וְחֲכָמָה רַק בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה. וְעַל שֵׁם זֶה
 נִקְרָאִים יִשְׂרָאֵל עֹבְרִים עַל־שֵׁם שְׁעַל־יְדֵי אֱמוּנָתָם הֵם עוֹבְרִים
 וְעוֹלִים עַל כָּל מִינֵי חֲקִירוֹת וְחֲכָמוֹת. כִּי אֵינָם צְרִיכִים לְחַקֵּר כְּלָל
 כִּי הֵם יוֹדְעִים הָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ עַל־יְדֵי אֱמוּנָתָם הַשְּׁלֵמָה שֶׁמְאֲמִינִים
 בְּהָאֱמֶת כִּפִּי מֵה שֶׁקְּבָלְנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים וְעַל־יְדֵי

זֶה הֵם עוֹבְרִים וְעוֹלִים עַל כָּל הַחֲכָמוֹת כָּלָם:

סדר תשי מוזהר"ן הימני:

דברי צחות שלו:

תכו (א) אָמַר בְּקֶשׁ שְׁלוֹם בְּמִקוּמָה, וְרַדְּפֵהוּ מִמָּקוֹם אַחֵר. כְּלוּמַר שְׁלֹפְעָמִים צָרִיךְ דִּיקָא שְׂיִהְיֶה לוֹ שְׁלוֹם עִם שׁוֹנְאֵי הַשֵּׁם, וְעַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא יְרַדְּפֵהוּ מִמָּקוֹם אַחֵר וְהִבֵּן:

תכו (ב) שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁמוֹ שֶׁאָמַר שְׁחַלֵּם לוֹ דְּבִרֵי צָחוֹת וְהֵם אֱלוֹ (שְׁבַת ל"ד): 'זוֹנוֹת מְפַרְכְּסוֹת זוֹ אֵת זוֹ, תִּלְמִידֵי חֲכָמִים לֹא כָּל־שֶׁכֶן. הֵינּוּ שְׁמַקְשָׁה זוֹנוֹת מְפַרְכְּסוֹת זוֹ אֵת זוֹ, תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים לֹא, הֵינּוּ מֵאַחַר שְׁזוֹנוֹת מְפַרְכְּסוֹת זוֹ אֵת זוֹ מִפְּנֵי מָה תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים לֹא יִכְבְּדוּ זֶה אֵת זֶה. וְהִתְרוּץ הוּא כָּל־שֶׁכֶן, הֵינּוּ בְּשֶׁבִיל כָּל־שֶׁכֶן בְּשֶׁבִיל הַמָּמוֹן הַנִּקְרָא כָּל־שֶׁכֶן כִּי כָּל־שֶׁכֶן עוֹשֶׂר וְכָבוֹד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה (שְׁבַת סג:) עַל פָּסוּק (מִשְׁלֵי ג): "אֲרָךְ יָמִים בְּיַמִּינָה", וְכָל שֶׁכֶן עוֹשֶׂר וְכָבוֹד.

עוֹד בְּעֵינַי אַחֵר 'זוֹנוֹת מְפַרְכְּסוֹת זֶה אֵת זֶה' בְּשֶׁבִיל זֶה 'תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים לֹא כָּל־שֶׁכֶן' הֵינּוּ בְּשֶׁבִיל זֶה אֵין לְהַתְּלִמִּידֵי־חֲכָמִים מְעוֹת שֶׁנִּקְרָא כָּל־שֶׁכֶן, וְזֶה תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים לֹא כָּל־שֶׁכֶן, הֵינּוּ שְׂאִין לָהֶם מְעוֹת הַנִּקְרָא כָּל־שֶׁכֶן, וְזֶה מִחֲמַת שְׁזוֹנוֹת מְפַרְכְּסוֹת. כִּי הַתְּלִמִּידֵי־חֲכָמִים הֵם נִקְרָאִים רוּעִים וְכְשֵׁישׁ זוֹנוֹת הֵם נִקְרָאִים חַם וְשְׁלוֹם רוּעָה זוֹנוֹת, וְרוּעָה זוֹנוֹת יֵאָבֵד הוֹן.

עוֹד בְּאֶפֶן שְׁלִישֵׁי 'זוֹנוֹת מְפַרְכְּסוֹת זוֹ אֵת זוֹ תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים' הֵינּוּ מִתִּי יִהְיוּ תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים מְפַרְכְּסִין זֶה אֵת זֶה, לֹא כָּל־שֶׁכֶן כְּשֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם תְּאַוַּת מָמוֹן כָּלָל:

תכח (ג) שְׁמַעְתִּי דְּבִרֵי צָחוֹת בְּשֵׁם רַבְּנֵנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה שֶׁאָמַר

מִיּוֹם שֶׁכָּבַשׁ הַקִּי"ר הַמְרוֹסִיָּא אֶת הַמְּדִינָה נַעֲשֶׂה הַמַּעוֹת וְהַכֶּסֶף סִיג, וְהַמְשָׁקָה פְּאֲנָשׁ. כַּסְפָּךָ הָיָה לְסִיגִים סְבֵאָךְ מֵהוּל בַּמַּיִם, וְהַבֵּן תִּכַּט הַלְצָה עַל הַחֲזוֹן דְּפָה בְּרִסְלָב (מִכְּתִבֵּיךָ) שְׁנַסַּע לְטוֹמְשֵׁפִיל עַל שַׁבַּת שִׁירָה וְלֹא הִגִּיעַ לְשֵׁם וְשַׁבַּת בְּכַפָּר אֶחָד. וּמַחֲמַת שְׁהָיָה הַפְּרָשָׁה בְּשַׁלַּח אָמַר וְלֹא נָחַם אֱלֹקִים דְּרָךְ אֶרֶץ תּוֹמְשֵׁפִיל.

שלא להתעקש על שום דבר. ואין לדחוק את השעה:

תל (א) אין דרכו ליעץ את האדם ולגזור עליו בדוקא שייעשה דוקא כמו שהוא מצוה רק הוא מיעצו בדרך עצה טובה אם יעשה יעשה ואם לאו לאו. אף-על-פי שרצונו שייעשה כך, אף-על-פי-כן אין דרכו לדחוק על שום דבר שיהיה דוקא כך, אלא אם יהיה יהיה ואם לאו לאו. ויש לי כמה טעמים על זה.

גם אני יודע, שכל טובות עולם הזה אין טובתו שלמה, וכל טובה מטובות עולם הזה מכרח שיתגלגל ממנה איזה דבר שאינו טוב. כי אי אפשר שיהיו טובות עולם הזה שלמות לגמרי, על-כן אינו רוצה לגזור ולדחוק את האדם שייעשה דוקא כרצונו, פן בסוף, כשיתגלגל איזה דבר לא טוב מזה, יתרעם עליו שעל-ידי עצתו בא לו זאת. וכן בכל דבר אינו דוחק את השעה שיהיה דוקא כך. ואפלו על המשרת אינו יכול לדחוקו שייעשה דוקא תכף את מה שצריך לעשות.

ואמר אז בתחלת שיחה זאת, אני חזק בכל הדברים שלי. כי בכל דבר ודבר מהדברים שלי יש לי כמה טעמים. וגם בזה אני חזק מאד מה שאיני גוזר על האדם שייעשה דוקא וכו' כנ"ל, כי יש לי כמה טעמים על זה, וגם אני יודע שכל טובות עולם הזה וכו' כנזכר לעיל:

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקנו - צמח מורה ר"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

סדר לקווי עיצות הימני:

ו צריך כל אחד לראות שיהיה נכלל בשרשו, ולהכלל בשרשו צריך שיהיה לו בטול. ואי אפשר לבוא לידי בטול כי אם על ידי התבודדות; כי על ידי שמתבודד בינו לבין קונו, על ידי זה הוא יכול לבטל הכל ולהתדבק בהשם יתברך ולהכלל בשרשו (שם נב).
ז עקר התבודדות הוא בליקה, שאז הכל ישנים, וגם שיהיה המקום חוץ מהעיר, שילך בדרך יחידי, דהינו במקום שאין בני אדם הולכים שם אפלו ביום. ועל ידי זה שמתבודד בליקה בדרך יחידי כנ"ל, ומפנה לבו ודעתו מכל עסקי העולם הזה ומבטל הכל, עד שמבטל את עצמו לגמרי; דהינו, שבתחלה מתפלל הרבה עד שמבטל מדה זאת, ואחר כך מבטל מדה זאת, ואחר כך מבטל את עצמו לגמרי שלא יהיה בו שום גאות ושום ממשות, עד שיהיה בעיניו כאין וכאפס ממש, עד שזוכה לבוא לבחינת בטול באמת, ועל ידי זה נכלל בשרשו, ועל ידי זה נכלל כל העולם עמו בשרשו, דהינו שנכלל עמו הכל באחדותו יתברך (שם).

ח בליקה אז הוא עקר הזמן של התבודדות, דהינו להתבודד בינו לבין קונו, לפירש שיחתו לפני השם יתברך, לשיח עם לבבו לחפש הרוח טובה, דהינו הנקודות טובות שיש בו עדין, לבררם מתוך הרוח רעה, עד שישפך לבו כמים נכח פני ה'. ועל ידי זה יזכה לשמחה ולהכניע המדמה, שמפר כל תאוות; ועל ידי זה יזכה לזכרון, לזכר תמיד בעלמא דאתי ולחשב בכל עת על תכליתו וסופו האחרון לעולם הבא, עד שיזכה לשוב אליו יתברך באמת (שם נד).

ט בשאדם מתפלל בדבקות או מתבודד כראוי, ובאמצע הוא נופל

מִמְדַּרְגָּתוֹ זֶה נִמְשָׁךְ מִפְּנֵי הָאֱמוּנָה, וְאִזְ צָרִיךְ שִׁישִׁיבֵר לְבוֹ בְּקֶרְבוֹ וַיִּתְבַּיֵּשׁ בְּעֲצָמוֹ עַל שֶׁנִּפְּל מִשָּׁמַיִם לָאָרֶץ וַיִּרְחַם עַל עֲצָמוֹ, עַד שִׁיתְאַנְחָה, וְעַל־יְדֵי הָאֲנַחָה יִחֹזֵר לְמִדְרַגָּתוֹ (שם קח).

י כְּשֶׁמִּדְבַּר לְפָנָי הַקָּדוֹשׁ־שֶׁבְרוּךְ־הוּא וּמִפְּרֵשׁ שִׁיחָתוֹ בְּטַעֲנוֹת וּבִקְשׁוֹת וְרוּצָה לְנִצְחָה אֶת הַקָּדוֹשׁ־שֶׁבְרוּךְ־הוּא כְּבִיכּוֹל שִׁיעֲשֶׂה בְּקִשָּׁתוֹ, יֵשׁ לְהַקָּדוֹשׁ־שֶׁבְרוּךְ־הוּא תַעֲנוּג וְשִׂמְחָה מְזִה שֶׁמִּנְצָחִין אוֹתוֹ. עַל־כֵּן הוּא יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ שׁוֹלַח לוֹ דְבוּרִים בְּפִיו שִׁיּוּכַל לְנִצְחָה אוֹתוֹ, כִּי בְּלֹא זֶה בּוֹדָאי לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְבָשָׁר וְדָם לְנִצְחָה אֶת הַקָּדוֹשׁ־שֶׁבְרוּךְ־הוּא, אֲךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ מְסִיעַ לוֹ בְּזֶה כַּנ"ל (שם קכד).

סֵדֶר שִׁיחֹת הַר"ן הַיּוֹמִינִי:

רמב אָמַר: עֵינַי עִין הָרַע הוּא, כִּי יֵשׁ כַּח מִמָּשׁ בְּהִרְאֵיהַ כִּי כַח הִרְאֹת הוֹלֵךְ לְחִבְרוֹ וּמִזִּיקוֹ כְּשֶׁעִינֹ רָעָה כִּי הִרְאֵיהַ הוּא כַח מִמָּשׁ שֶׁהוֹלֵךְ כַּח הִרְאֹת וּפּוֹגֵעַ בְּהַדְּבָר הַנִּרְאֶה וּכְשֶׁעִינֹ רָעָה מִזִּיק בְּרִאֵיתוֹ מִמָּשׁ כַּנ"ל וְעַל כֵּן נִדְּהַ כְּשֶׁתְּסַתְּכַל בַּמִּרְאֶה יִמָּצֵא שֵׁם רָשָׁם דָּם כְּמוֹבֵא:

וְדַע שֶׁסֶגְלָה לְעֵין הָרַע־סִנְפִיר שֶׁל דָּג לְעֵשׂוֹן בּוֹ וְסִימָן סִנְפִיר בְּגִימְטְרִיא רַע עֵין וּבִיּוֹתֵר מְסֻגָּל סִנְפִיר שֶׁל מִן דָּגִים שֶׁקוֹרִין אוֹתוֹ שֶׁלְעֵיין לְשׁוֹן נוֹפֵל עַל לְשׁוֹן, שֶׁל עֵין עוֹד שֶׁמֵּעֵתִי בְּשִׁמוֹ זְכוּרוֹנוֹ לְבָרְכָה, נִסַּח אַחֵר:

לְתִלּוֹת הַסִּנְפִיר הַנ"ל עַל הָאָדָם אוֹ תִינּוֹק שֶׁמְרַגֵּל שִׁיחֵיהַ לוֹ לְפַעֲמִים עֵין הָרַע, יִתְלוּ עָלָיו סִנְפִיר הַנ"ל וַיִּנְצַל כַּנ"ל וְסִפֵּר לִי עוֹד שֶׁאִז אָמַר שֶׁעֵין הָרַע נִמְשָׁךְ מִהָאֲרִבַּע מֵאוֹת אִישׁ שֶׁהִלְכוּ עִם עֵשׂוֹ לְהִלָּחֵם עִם יַעֲקֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית ל"ב) "וְאֲרִבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ" וְאִיתָא:

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקנח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׁהָלְכוּ לְהַטִּיל עֵינַי רָעָה חָס וְשָׁלוֹם, בַּמַּחֲנֶה שֶׁל יַעֲקֹב וּסְנֵפִיר הוּא
מִסְפָּר אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁהוּא מִסְפָּר רַע עֵינַי בְּמִכּוּן כַּנִּ"ל וְכָל זֶה הוּא
כְּנֶגֶד הָאֲרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ שֶׁל עֵשׂו הַנִּ"ל שֶׁמֵּהֶם נִמְשָׁךְ הָרַע עֵינַי
כַּנִּ"ל, וְעַל כֵּן סְנֵפִיר מְצִיל מִזֶּה כַּנִּ"ל וְעוֹד חָשַׁב אֲזוּ כַּמָּה דְבָרִים
שֶׁעוֹלָם אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁהֵם שִׁיכִים לְעֵינַי זֶה:

רמג צוה לאחד שהיה אצלו חולה בתוך ביתו שיקום קדם אור
היום ויאמר שיר השירים כלו ואמר: שכל הרפואות שבועולם כלם
כלולים בשיר השירים, וכן היה שתכף היה שנוי להחולה וחזר
לאיתנו:

רמד שמעתי מאחד מחשובי אנשים איש כשר וירא שמים ועובד
את השם באמת, שאמר לו רבנו זכרוננו לברכה, שיש בני אדם
עובדי ה' שאין השם יתברך מראה להם מה שפועלו כל ימי
חיהם רק אחר מותם בפעולם הבא, אז יראו מה שפועלו והבנתי
שרבנו זכרוננו לברכה, אמר לו דבר זה לענין התחזקות לבל יפל
בדעתו מה שכבר עסק בעבודת השם, ועדין אינו רואה בעצמו
שום פעלה כי יש שאינו יכול לראות כל ימי חייו מה שפועל כִּי-אם
לאחר כך פנזכר לעיל:

סדר שֶׁלְחֹזֵן עֲרוּךְ הַיּוֹמֵי:

(ז) היה בה נקב ונסתם אם הוא למטה מן השמרים אסור לפתחו
דכיון שהוא למטה וכל כובד היין עליו צריך סתימה מעליא
וחשיב כפותח מחדש למעלה מן השמרים מותר לפתחו: (ג)
במקום נקב ישן נוקבין אפילו במקדח (פי' כלי מיוחד לנקוב) כגון
שנשברה הברזא ויש אומרים דלא שרי לנקוב נקב ישן אלא
בחבית של חרס שאין הסתימה מהודקת יפה אבל בחבית של עץ
שמהדקים מאד העץ שסותמים בה הנקב וחותרים ראשו ע"ד

שלא להוציאו ודאי נראה שזה נקב חדש ואסור: (ד) ברזא שבחבית ואין אדם יכול להוציאה מותר ליקח ברזא אחרת ולהכות באותה ברזא לצורך לשתות יין בשבת: הגה ובלבד שלא יהיה הברזא הראשון נגד השמרים כמ"ש ס"ב (ב"י בשם שבולי לקט): (ה) מותר ליתן קנה חלול (בחבית או ברזא) להוציא יין אע"פ שלא היה בו מעולם אבל ליתן עלה של הדם בנקב שבחבית שהעלה עשוי כמרזב והיין זב דרך שם לא דגזרינן שלא יתקן מרזב ליינו שיפול היין לתוכו וילך למרחוק דכשלוקח העלה ומקפלו כעין מרזב נראה כעושה מרזב ולא דמי לברזא או קנה שאינו עושה בו שום מעשה: הגה ויש מתירים אפילו בעלה של הדם במקום שיש לו הרבה קטומים ואין לחוש שמא יקטום (הרא"ש ס"פ חבית וטור): (ו) מותר להתیز ראש החבית בסייף דלאו לפתח מכוין כיון שמסיר ראשה אבל לנקבה בצדה בין של חבית בין של מגופה אסור אפילו ברומח שעושה נקב גדול ואינו דומה לפתח דכיון דהוי מצדה ודאי לפתח מכוין וליקוב המגופה למעלה מותר דלאו לפתח מכוין שאין דרך לעשות פתח למעלה אלא נוטל כל המגופה: (ז) חותמות שבכלים כגון שידה תיבה ומגדל שהכיסוי שלהם קשור בהם בחבל יכול להתירו או לחתכו בסכין או להתיר קליעתו ודוקא כעין קשירת חבל וכיוצא בו אבל פותחת של עץ ושל מתכת אסור להפקיע ולשבר דבכלים נמי שייך בנין גמור וסתירה גמורה ומטעם זה אסור להסיר הצירים שקורים גונזי"ש שאחורי התיבות אם נאבד המפתח ויש מתירים בזו ושבירת פותחות של תיבות יש מתיר ויש אוסר ויש להתיר ע"י א"י: (ח) חותלות (פי' מיני כלים) של תמרים וגרוגרות אם הכיסוי קשור בחבל מתיר וסותר שרשרות החבל וחותך אפילו בסכין ואפילו גופן של חותלות שכל זה כמו ששובר

זָקַק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקס - צמר מזהרני"ת זצ"ל "צדק מצני מקוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אגוזים או שקדים כדי ליטול האוכל שבהם: (ט) מותר להפקיע ולחתוך קשרי השפוד שקושרים בטלה או בעוף הצלויים: (י) חותמות שבקרקע כגון דלת של בור שקשור בו חבל יכול להתירו דלאו קשר של קיימא הוא שהרי עומד להתיר אבל לא מפקיע וחותרך משום סתירה ודוקא כשעשוי לקיים על מנת שלא להסירו בשבת אבל אם אינו עשוי לקיים כלל מותר ומטעם זה מותר להתיר דף שמשימין אותו לפני התנור ושורקין אותו בטיט שאינו עשוי לקיום (ועיין לעיל סימן רנ"ט): (יא) אסור ליתן שעוה או שמן עב בנקב החבית לסתמו מפני שהוא ממרח (פי' הערוך סיכה משיחה טיחה מריחה שיעה ענין א' הוא) אבל בשאר דברים דלית בה משום מירוח (הואיל ואין היין יוצא אז) (ב"י) מותר ואם היה היין יוצא דרך הנקב אסור לסתמו ואפילו ליתן בו שום בדרך הערמה לומר שאינו מכוין אלא להצניעו שם ואם הוא ת"ח מותר לו להערים בכך: (יב) סכין שהוא תחוב בכותל של עץ מבע"י אסור להוציאו בשבת כיון שהוא דבר מחובר אבל אם הוא תחוב בספסל וכן בכל דבר תלוש מותר להוציאו: הגה ואם דצה ושלפה מבע"י אפילו בכותל שרי (ב"י):

סֵדֶר לְקוּפֵי תְּפִלֹת הַיּוֹמִי:

תתנג: מלא רחמים חיים וחמל על נפשי, ועזרני לתקן פגם כל הגזלות והחובות שבדי, ותרחיב את ידי, ותעזרני ותזכני לתקן צדקה הרבה לעניים הגונים הרבה, באפן שאזכה לתקן על ידי זה פגם הגזלות שבדי על ידי חמדה, מה שהייתי חומד ומתאוה את של חברי עד שגזלתי אותו על ידי זה אפוא ה' זכני לתקן זאת על ידי צדקה:

תתנד: ובכן יהי רצון מלפניך מלא רחמים, שאזכה לתקון חבריית בשלמות, ואזכה לקדש את עצמי במתן לי, ותצילני ותשמרני

מִתְאַוֵּת הַמְשַׁגֵּל וּמִתְאַוֵּת מְמוֹן, וְתִתֵּן לִי כַח לְשִׁבֵר אֱלוֹ הַתְּאַוֹת
 לְגַמְרֵי וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְתִצִּילֵנִי מִהֲרַחֲוִירִים רָעִים
 וּמִמַּחְשָׁבוֹת רָעוֹת וְאִזְכָּה שְׂיִהְיֶה מַחִי וְדַעְתִּי זֶךְ וְנָקִי מִכָּל מִינֵי
 הֲרַחֲוִירִים וּמִכָּל מִינֵי פְסֻלֹת וְתִכְנִיעַ וְתִשְׁפִּיל וְתִבְטֵל אֶת כָּל אוֹיְבֵי
 וְשׂוֹנְאֵי הַקָּמִים עָלַי חָנּוּם, כִּי אֶתָּה יוֹדֵעַ כִּי "רַבּוֹ מִשְׁעָרוֹת רֵאשִׁי
 שְׂנֵאֵי חָנּוּם, עֲצָמוֹ מִצְמִיתֵי אוֹיְבֵי שְׁקָר, אֲשֶׁר לֹא גָזַלְתִּי אֹז אֲשִׁיב":

תִּתְנֶה: רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם הִצִּילֵנִי מֵהֵם, "הִצִּילֵנִי מֵאוֹיְבֵי אֱלֹקֵי,
 מִמִּתְקוֹמְמֵי תִשְׁגְּבֵנִי", רוֹאֶה בְּעֵלְבוֹן עֲלוֹבִים, "רֹאֶה עֲנִי וְעֲמָלִי,
 רֹאֶה אוֹיְבֵי כִּי רַבּוֹ וְשִׁנְאֵת חָמָס שְׂנֵאוֹנֵי, ה', מָה רַבּוֹ צָרִי, רַבִּים
 קָמִים עָלַי, רַבִּים אוֹמְרִים לְנַפְשִׁי, אֵינִי יִשׁוּעָתָה לֹא בִּאלֹקִים סָלָה,
 שְׁמָרָה נַפְשִׁי וְהִצִּילֵנִי, אֵל אֲבוֹשׁ כִּי חָסִיתִי בְךָ" עֲזֹרֵנִי, שְׁמְרֵנִי
 וְהִצִּילֵנִי, הִצִּילֵנִי תָמִיד מֵרִיב וּמִחֲלָקֶת, תֵּן לִי רַחֲמִים וְחַנּוּנָה, זַכֵּנִי
 שְׂאֵמְצָא חֵן וְשִׁכַּל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹקִים וְאָדָם, וְיִהְיוּ דְבָרֵי נִשְׁמָעִים
 לְעִבּוּדְתֶךָ וְלִירְאָתֶךָ:

תִּתְנֶה: וְרַחֵם עָלֵינוּ וְזַכֵּנוּ שְׁנִזְכָּה לְמִצְוָה וּלְהַשְׁיֵג שְׁעָרֵי הַחֲכָמָה
 וְהַמִּדָּע שְׁפָתָחוּ הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם, עַל־יְדֵי טוֹבָם הַגָּדוֹל, שְׂצַמְצָמוֹ
 אֶת עֲצָמָן וְהוֹרִידוּ אֶת עֲצָמָן, וְהִלְבִּישׁוּ שְׂכָלָם הַנּוֹרָא בְּכַמָּה
 לְבוּשִׁים וְצַמְצוּמִים, עַד אֲשֶׁר פָּתְחוּ לָנוּ שְׁעָרֵי אוֹרָה שְׁעָרֵי הַחֲכָמָה
 וְהַמִּדָּע עַל יְדֵי תוֹרָתָם וְשִׂיחָתָם שְׁגָלוּ לָנוּ בְּסִפְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים
 וְהַנּוֹרָאִים מְאֹד זַכֵּנוּ שְׁנִזְכָּה לְעֶסֶק בָּהֶם כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ בְּאִפְּן שְׁנִזְכָּה
 לְקִיּוֹם בְּאַמֶּת וְנִזְכָּה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל
 דְּבָרֵי תוֹרָתָם בְּאַהֲבָה:

תִּתְנֶה: וְזַכֵּנוּ לְקַיֵּם מִצְוֹת תְּפִלִּין בְּשִׁלְמוֹת כָּרְאוּי בְּכָל פְּרָטִיָּה
 וּדְקִדּוּקִיָּה וּכְוִנּוּתִיָּה וְתִרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּוִיִּים בָּהֶם, בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה
 וּבְחֵדוּה רַבָּה וְעֲצוּמָה וְתִשְׁפִּיעַ וְתִאִיר עָלֵינוּ אוֹר הַתְּפִלִּין

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקסב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

והרצועות הקדושים משרשם העליון, באפן שנזכה לתקן פגם כל הגזלות ופגם כל תאות ממוז וכל מיני פגם הדעת והמה, שהוא כלל התורה הקדושה, הכל נזכה לתקן על ידי קדשת המחין וקדשת המותרי מחין שימשכו עלינו על ידי קדשת התפלין והרצועות הקדושים והנוראים, שתזכנו לקימם בשלמות בשמחה ברצונך הטוב ותשמרנו מכל מיני הרהורים רעים, ומכל מיני מחשבות רעות ומכל מיני פגם הדעת ונזכה ללמד תורה בטהרה, במחשבות זכות צחות ונכונות, בלי שום תערובות פסלות ועכירת הדעת כלל ותביא לנו את משיח צדקנו, ותשלח לנו מהרה את אליהו הנביא לבשרנו, ומפי אריות יצילנו, ואבות על בנים ישמחנו, במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון:

תפלה ע תתנח: "משכני אחריו נרוצה", כבודך הגדול והקדוש העירה והקיצה, רבנו של עולם מלך הכבוד, אשר מלא כל הארץ כבודך, ובחסדך הגדול נתת לנו צדיקים אמתיים בכל דור ודור, אשר כבודך הגדול והקדוש שוכן אצלם, וברחמיך הרבים הודעת לנו כי אין דור יתום, וגם בדורות הללו הפלאת חסדך עמנו, ונתת לנו צדיקים אמתיים גדולים ונוראים, קדוש ונורא שמם, אשר כל הכבוד דקדשה שוכן אצלם, כי הם בחינת משכן כבודך, אשר קדשת שכינת אלהותך נמשך ושוכן אצלם תמיד, כי הם ענוים באמת שמימים עצמם כעפר, אשר כל הבריאה עם כל פרטיה, הכל באשר לכל עומד עליהם, והכל נמשך מהם, כי הם צדיקי יסודי עולם שהם יסוד כל הבריאה, והכל צריכים למשך אליהם לקבל חיות וקיום מהם, כי עליהם עומד הכל, וכל ישראל כלם הם ענפים מהם, ונמשכים אליהם ומקבלים כל החיות והשפע מהם, כי הם מחיין את כלם, ויש להם

כֹּחַ הַמוֹשֵׁךְ לְהַמְשִׁיךְ אֱלֹהוֹת אֲצֵלָם, וְלְהַמְשִׁיךְ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם
אֲצֵלָם, לְקַרְבָּם כָּלָם אֵלֶיךָ תַּתְּבַרְךָ לְנִצְחָה:

תַּתְּנַט: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, ה' אֱלֹקִים אֶמֶת, אַתָּה
יַדְעָתָ אֶת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הָאֵלֶּה שְׂיִישׁ לָהֶם זֶה הַכֹּחַ אַתָּה
יַדְעָתָ גְּדֻלָּתָם וּגְבוּרָתָם וְתַפְאֲרָתָם וְתַקְפָּם לְנִצְחָה, וְעֵצֶם כָּחֵם שְׂיִישׁ
לָהֶם לְהַמְשִׁיךְ אֵלֵיהֶם וּלְתוֹרָתָם הַקְּדוּשָׁה וּלְדַרְכֵיהֶם וְעֲצוֹתֵיהֶם
הַנִּפְלְאוֹת, כָּל הָעוֹלָם כָּלוֹ וְכַמָּה טוֹבוֹת הָיוּ נִצְמָחִים עַל יְדֵי זֶה
לְנִצְחָה, כִּי תִקּוֹן כָּל הָעוֹלָמוֹת וּגְאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה הַמְּעֻתָּדֶת לָבוֹא, הַכֹּל
תָּלוּי בְּזֶה כִּי בִיאַת הַמְּשִׁיחַ תָּלוּי, בְּקִרְבַּת הַצְּדִיקִים אֲבָל אַתָּה
יַדְעָתָ רְבוּנוּ דְעֵלְמָא כָּלָא, גְּדֻלַּ עֵצֶם וְרַבּוּי הַכַּחוֹת הַמְּכַרְיָחִים
הַמְּרַחֲקִים בְּכָל הַכַּחוֹת מְלַהֲתֶקְרַב לְצְדִיקִים, כִּי הַכֹּחַ הַמְּכַרְיָח
מִתְגַּבֵּר בְּכָל עֵת לְהַפְסִיק וּלְהַרְחִיק מִהַצְּדִיקִים: